

MAI MOCHIZUKI

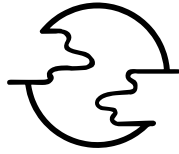

DOLUNAY KAFFE

満月珈琲店の星詠み

DE
X

DOLUNAY KAFE

DEX KOPYA

Kova Burcu
Tatlısı

DOLUNAY KAFE

Gezegen
Affogatosu

DOLUNAY KAFE

**Yıldız Tozlu
Buzlu Kahve**
(Gündoğumu Kızılığı
Şurubu ile)

Ay Işığı ve Venüs
Dondurmalı Şampanya

DOLUNAY KAFE

Gök Mavisi Bira,
Yıldızlı Gökyüzü

DOLUNAY KAFE

DOLUNAY KAFE

Orijinal adı: 満月珈琲店の星詠み

©2020, Mochizuki Mai, Sakurada Chihiro

Yazan: Mai Moçizuki

Çeviren: Didem İpekoğlu

Yayına hazırlayan: Aslı Özge Önemli

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Emily Books Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

Eserin orijinal Japonya baskısı 2020'de Bungeishunju Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-5572-35-6

Sertifika no: 44919

Kapak ve illüstrasyonlar: Chihiro Sakurada

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

MAI MOCHIZUKI

DOLUNAY KAFFE

満月珈琲店の星詠み

Çeviren: Didem İpekoğlu

**DE
X**

İçindekiler

Giriş	13
-------------	----

BÖLÜM 1

Kova Burcu Trifle Tatlısı	16
1.....	17
2.....	23
3.....	30
4.....	40
5.....	51
6.....	60

BÖLÜM 2

Dolunay Dondurmalı Fondan Çikolata.....	62
1.....	63
2.....	71
3.....	74

BÖLÜM 3

Merkür Retrosunda Yeniden Karşılaşma.....	96
Birinci Kısım Dondurmalı Merkür Gazozu 1.....	97
2.....	104
3.....	106
4.....	110

DOLUNAY KAFE

İkinci Kısım Ay Işığı ve Venüs Dondurmalı Şampanya 1.....	117
2	127
Son bölüm	134
1	134
2	137
3	142
Sonsöz	147
Kaynakça.....	151

DEX KOPYA

DOLUNAY KAFE

“Dolunay Kafe’nin sabit bir yeri yoktur. Yerini değiştirerek popüler bir alışveriş caddesi, bir tren hattının son istasyonu ya da sessiz bir nehir kenarı gibi yerlerde rasgele bir şekilde belirir. Ayrıca kafemizde müşterilerden sipariş almayız. Sizin için özel olarak seçtiğimiz tatlıları, yiyecekleri ve içecekleri servis ederiz.”

Rüya mı görüyordum acaba... Gözlerimin önünde beliren büyük alaca kedi bunları söyleyip gözlerini kısıarak gülümsemişti.

Giriş

Nisan ayının başlarıydı. Tamamen açık pencereden baharın kokusunu taşıyan ferahlatıcı bir esintiyle beraber güzel bir piyano sesi geliyordu. Elgar'dan "*Salut d'Amour*" çalıyordu. Bir kedi, sanki müziğin büyüüne kapılmış gibi balkon korkuluğunda belirlivermişti. Yaşadığım apartmanda evcil hayvan beslemeye izin veriliyordu. Komşulardan birinin kedisiydi kesin. Beyaz, sarı ve siyahın güzelce bir araya geldiği, sıklıkla karşılaşılan türden alacalı bir kürkü vardı.

Mutfakta dikiliyordum, önümdeki taze soğanı doğramayı kesip kedinin hareketlerini izlemeye koyuldum istemsizce. Kedi, balkon korkuluğunda süzülürcesine yürüyordu. Dengesiz zeminde hiç zorlanmadan yürüyen bu hâli öylesine zarıftı ki ister istemez kendimi onu hayran hayran seyrederken bulmuştum. Tek bir bulut dahi olmayan gökyüzünü ve kiraz ağaçlarını arkasına almasından mıdır bilmiyordum ama bir resim tablosu gibiydi. Bu arada, her ne kadar yemek yapıyormuş gibi görünsem de aslında hazır ramen için taze soğan doğruyordum sadece. Bunun dışında havuç, soya filizi ve ıspanağı da susam yağında kavurmayı düşünüyordum ama hiçbir şekilde şık olmayan, fotoğrafı bile çekilmeye değmez bir öğle yemeğiydi. Kedi, piyanonun sesi karşısında kendini kaybetmiş gibi korkuluğun ortasında aniden durup memnuniyetle gözlerini kıstı. Uzun kuyruğu bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Evim tek odalıydı. Küçük bir odaydı. Mutfakla balkon arasındaki mesafe kısaydı. Kedi ona baktığımı fark etmiş gibi kafasını

çevirip miyavladı. Aşk selamı* değildi bu, yalnızca bir kedi selamıydı. Usulca gülümsediğimi fark edince ellerimi yıkayıp balkona yöneldim. Ama sinekliği gıcırdatarak açtığımda kedi çoktan gitmişti, etrafa bakınsam da hiçbir yerde yoktu. Üçüncü kattaydım. Acaba ayağı kayıp düştü mü diye endişelensem de böyle olduğuna dair bir emare de yoktu. Rahatlayarak, “Kediler düşmez” deyip kendi kendime hafifçe gülüp korkuluğa yaslandım.

“Aşk Selamı” çoktan bitmişti. Artık Chopin’den *“Etüt, Op. 10 No. 3”* ya da diğer adıyla *“Veda”* çalıyordu. “Veda...” diye düşünürken derin bir iç çekerek aşağı baktım. Sevgiliden ayrılmak herkes için zordur. Özellikle de kırk yaşında olup evlenmeyi içtenlikle arzulayan bir kadınsanız. Onunla uzun zamandır beraberdik, hep birlikte olacağımıza kesin gözüyle bakıyordum. Ne var ki “kesin” diye bir şey yoktu. Belki de kedilerin bile ayağının kaydığı oluyordu. Bunu düşünürken tekrar endişelenip aşağı baksam da kedi hâlâ görünürde yoktu. Sahiden de iyiydi demek ki. Burada ayağı kayan tek kişi bendim. “Nerede hata yaptım acaba...”

Çocukların şen şakrak seslerini duyunca aşağıya baktım. Bahar tatiliydi herhalde, ilkokul çağındaki çocuklar yürüyordu. Geçmişini hatırlayıp hafifçe gülümsedim. O zamanki öğrencilerim şimdi ne yapıyordu acaba? Öğretmenliği bırakmamalı mıydım? Ama hayır... Şu anki halimle öğretmenlik yaparsam hiçbir şeyden çekinmesi olmayan çocukların, “Öğretmenim, evlenmiyor musunuz?” gibi apaçık sorularıyla karşılaşardım. Şu anki halimle bana bu soru sorulsa sınıfın ortasında ağlayabilirdim bile. Böylesi daha iyiydi. Kendimi ikna ediyormuş gibi başımı salladım ve sinekliği sıkıca kapatıp odaya döndüm. Piyano sesi ben farkına varmadan kesilmişti.

* Yukarıda bahsi geçen Fransızca şarkı *Salut d'Amour*'un Türkçe çevirisidir. (ç.n.)

BÖLÜM 1

Kova Burcu Trifle Tatlısı

DEX KÖPRÜ

“Afiyet olsun.”

Boşalan ramen kâsemin karşısında ellerimi birleştirdim. Ben, yani Mizuki Serikava.

Hazır ramene bol bol sebze ve doğranmış yeşil soğan ekliyordum. Lüks bir öğle yemeği olduğunu söylemek mümkün değildi ama yemeği bitirdikten sonra epey tatmin oluyordum.

“Evet, çalışma zamanı.”

Kâseyi mutfağa götürüp hızlıca duruladıktan sonra bulaşıklığa koydum. Kurulama beziyle yemek masasının üstünü dikkatlice sildim. Masa bir yetişkinin zar zor yemek yiyebileceği büyüklükteydi. Küçük, tek odalı bir evde yaşadığım için burada hem yemek yiyor hem de çalışıyordum. Masayı silmeyi bitirince kupama tek kişilik hazır kahve ekledim, dizüstü bilgisayarımınla belgelerimi masaya koyup sandalyeye oturdum ve kahvemden bir yudum alıp belgeleri hızlıca incelemeye başladım.

“Pekâlâ, bu karakterin özelliklerine bakalım...”

Belge, görkemli ve yakışıklı erkek çizimleriyle doluydu. Karakter özellikleri kitapçığıydı bu.

Bu yakışıklı gençler, zenginlerin okuluna giden köklü ailelerin vârisleriydi. Kırmızı, mavi ve sarı gibi çeşitli saç renklerine sahiptilerdi, kesinlikle köklü ailelerin vârisi gibi göründükleri yoktu. Ne var ki bu bir oyun içindi. Kimse böyle küçük detaylara takılmazdı.

Evet, ben bir senaristtim. Şu anda bir mobil oyun senaryosu üzerinde çalışıyordum. Ne var ki ana senaryodan ben sorumlu değildim. Oyuncunun oynadığı ana karakterin, zorluk seviyesi yüksek kahramanla birlikte olduğu mutlu sonlu hikâye yerine,

yan karakterlerle birlikte olduğu sona ulaşılan yan senaryoyu yazıyordum. Basitçe söylemek gerekirse, “yan son” olduğu için senaryonun pek de kaliteli olması gerekmiyordu. Aksine, oyuncunun tamamen tatmin olduğu ilginç bir hikâye olmaması gerekiyordu. Bölüm başı otuz kilobayt olması gerektiği için ortaya pek uzun bir metin çıkmıyordu. Yazı yazılan mesleklerde sayfa ya da karakter sayısı yerine kilobayt üzerinden çalışan bir tek oyun sektörü vardı herhalde.

“Son sahnede yanak ya da alından öpücük olsun. Tercihen su kenarında bir mekânda geçsin.”

“Öpüşme sahnesi dudaktan değil, yanak ya da alından olacak. Mekân da su kenarı olacak... Karakter evde zaman geçirmeyi seven bir erkek olduğu için deniz ya da nehir kenarı yerine bir otel havuzu daha doğal olur.” Belgelerin üzerinden geçerken kendi kendime mırıldanarak not defterimi açtım. Defterde muhtemelen başka kimsenin okuyamayacağı, dağınık karalamalar vardı. Benim yazdığım olay örgüsüydü bu. Hikâye akışı gibi bir şeydi.

Tamamen tatmin olamadığınız yan karakter hikâyelerinin oyunculara, “Bu hikâyeyi sevmедim. Zorluk seviyesi yüksek kahramanın olduğu mutlu sonu görmek istiyorum” diye düşündürmesi gerekiyordu. Bu yüzden, randevu bile sayılamayacak anlar yaşanmalı ve aşk sahneleri asgari düzeyde tutulmalıydı. Bu, başlı başına zor bir şeydi. Kontrollerim bitince yazmaya başladım. Bilgisayardan gelen fon müziği eşliğinde tıkr tıkr tuş sesleri sessizce odada yankılanıyordu.

Üstlendiğim mobil oyun senaryoları genellikle geleneksel bir ilerleyişe sahipti. Bu konuda iyi olduğum için çalışmak eğlenceli oluyordu. Elimden gelse yan karakterleri değil, zorluk seviyesi yüksek kahraman için planlanan aşk sahnesini yazmak isterdim. Ancak şu an bunu yapabilecek bir konumda değildim. Böyle düşününce kendimi küçümseyen bir gülümseme takındım. Eskiden çok daha büyük işler yapıyordum oysaki. Kafamı sallayıp kendimi yazmaya verdim. Kullanılan karakter sayısına bağlı olarak sayfa uzunluğu değişse de otuz kilobayt kısa bir öykü uzunluğundaydı.

Yaklaşık üçte birini yazdıktan sonra sırtımı dikleştirdim, artık saat öğleden sonra üçü gösteriyordu.

“Çalışmaya başlayalı iki saat mi olmuş...”

Dikkatimi yalnızca iki saatliğine toplayabildiğimi fark edince acı acı gülümsedim, on yıl önce çok daha uzun süre dayanabiliyordum. Masanın üzerindeki telefonum titreyip mesaj geldiğini haber verdiğinde usulca öne doğru uzandım.

“Uzun zaman oldu Serikava Hanım. Ben, Akari Nakayama. Biraz son dakika oldu ama bir anda Kansai bölgesinde işim çıktığı için şu an Kyoto’dayım. Zamanınız varsa buluşmak ister misiniz?”

Adını görünce kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Akari eskiden çalıştığım televizyon yapım şirketindendi ve artık yönetici pozisyonundaydı. Geçen ay cesaretimi toplayıp ona bir senaryo göndermiştim. Kyoto’ya gelmesi tesadüf olabilirdi ama zahmet edip benimle iletişime geçtiğine göre kesinlikle bu konuyu konuşmak istiyordu.

“Evet, lütfen. Ben de görüşmek isterim.”

“Teşekkür ederim. Öyleyse, eskiden sık sık buluştuğumuz otel lobisinde görüşebiliriz. Bir saat sonra gelebilir misiniz?” diye cevap verdi.

“Olur.”

Hızlıca cevap yazıp hemen bilgisayarımı kapattım ve gardirop olarak kullandığım kileri açtım. Ne giyeceğim konusunda bocaladıktan sonra nihayet en güvenli seçenek olduğu için bir takım elbisede karar kıldım. Lavabonun önüne geçtim. Bu küçük, tek odalı evde şifoniyer bile olmadığı için makyaj malzemelerimi lavaboya koyuyordum. Pudra fondötenin kapağını açtım, süngeri elime aldım ve yüzüme uyguladım.

“Off, fondöten emilmiyor.”

Son zamanlarda mahalledeki markete gitmek haricinde dışarı çıkmıyordum ve sırf bunun için makyaj yapmak çok zahmetli olduğundan dışarı çıkarken sadece maske takıyordum. Cildim uzun zaman sonra makyaj yapmama şaşırdığından olsa gerek, fondöteni reddedercesine pul pul bir görünüme bürünüyordu. Eskiden

İyi insanlara rehberlik eden kedilerin efsanesi *Dolunay Kafe*, dünyada binlerce okurun favori kitabı!

Yıldızların ışığını takip etmek için hiçbir zaman geç değil...

Japonya'da kediler iyi şansın sembolüdür. Bir efsaneye göre, onlara iyi davranırsanız bir gün size iyiliklerini geri öderler.

Eğer doğru kediye iyi davranırsanız, kendinizi Kyoto'nun parıldayan dolunayı altında gizemli bir kahve dükkânında bulabilirsiniz. Bu özel kahve dükkânı diğerlerine benzemez.

Sabit bir yeri ve çalışma saati yoktur, sadece hayatlarının önemli dönüm noktalarında olan kişilere beklenmedik anlarda görünür. Ayrıca kediler tarafından işletilir.

Dolunay Kafe'nin müşterileri ikramların tadını çıkarırken, kediler de yıldız haritaları ve kader çizgileri hakkında danışmanlık yapar, onlara hayatlarının nerede yoldan saptığını açıklar... çünkü burayı ziyaret eden herkes kendini biraz kaybolmuş hissetmektedir.

Kim bilir, belki bir gün *Dolunay Kafe* size de görünür...

Çeviren: Didem İpekoğlu

